

Graiul Ortodoxiei

ADEVĂRUL-ÎN SUFLETUL TĂU

№24-2012 APRILIE *tipărit de parohul Serghei Popescu*

Micul ziar informatv parohial de Imola de spiritualitate și atitudine ortodoxă „**Graiul Ortodoxiei**” este un sfetnic bun al trezirii duhovnicești și al desăvârșirii, ajută la regăsirea obârșilor și la statornicirea valorilor creștine strămoșești, îndeamnă, prin rândurile de aur ale sfinților mari dascăli și în vățători ai Bisericii, la întărirea credinței și urmarea neabătută a căii mântuirii.

Buna Vestire, cea mai veche sarbatoare a Maicii Domnului

Buna Vestire este praznuita de Biserica pe 25 martie. Buna Vestire sau popular Blagovestenia (termenul slav corespunzător celui de Buna Vestire), este praznicul în amintirea zilei în care Sfântul Arhanghel Gavriil a vestit Sfintei Fecioare ca va naște pe Fiul lui Dumnezeu. Buna Vestire este prima sarbatoare confirmată în documente, dintre sarbătorile Maicii Domnului. Data acestei sarbatori a variat la început. Astfel, unii o sarbătoreau în ajunul Bobotezei (5 ianuarie), iar în unele Biserici din Apus, ca cele din Spania, Galia și Milano, Buna Vestire s-a sarbătorit pe 18 decembrie. Parintele profesor Ene Braniste sustine ca sarbatoarea a fost introdusa la Roma de papa Leon al II-lea (681-683). La început aceasta era doar locală și cu denumirea de sarbatoare a așteptării Nasterii Domnului. Variația datei de praznuire a existat în Apus până în sec. XI, când data de 25 martie s-a generalizat în toată lumea catolică. Numai la armeni Buna Vestire se

praznuiește pe 7 aprilie, în raport cu data veche a sarbătorii Nasterii Domnului (6 ianuarie). În Rasarit însă, data de 25 martie s-a generalizat probabil îndată ce Nasterea Domnului a început să fie sarbătorită peste tot pe 25 decembrie, adică încă din prima jumătate a sec. al V-lea. Buna Vestire este sarbătorită în fiecare an în perioada Postului Mare, fiind una dintre sarbătorile pentru care Biserica acordă dezlegare la peste, indiferent în ce zi ar cadea aceasta. **Temeiul scripturistic al sarbătorii Bunei Vestiri** "Iar în a șasea luna a fost trimis ingerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioara logodită cu un barbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. Si intrând ingerul la ea, a zis: Bucura-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântata ești tu între femei. Iar ea, vazându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? Si ingerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Si iată vei lua în pantece și vei naște fiul și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îl va da Lui tronul lui David, parintele Sau. Si va împărați peste casa lui Iacov în veci și împăratia Lui nu va avea sfârșit. Si a zis Maria către inger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de barbat? Si răspunzând, ingerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbrî; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. Si iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețe ei și aceasta este a șasea

luna pentru ea, cea numită stearpa. Ca la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Si a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Si ingerul a plecat de la ea". (Luca I, 26-38). Nicolae Cabasila observă că dacă la crearea primului Adam, Tatal se sfătuiește cu Fiul și cu Sfântul Duh, venirea la existență a Fiului lui Dumnezeu ca om are loc după obținerea consimțământului cu totul liber al Sfintei Fecioare. Cea care-L naște nu e folosita ca mijloc al venirii lui Lui la existență ca Om, fără voia ei. Nicolae Cabasila ne marturisește că "Dumnezeu nici nu a instiintat de mai înainte pe Adam, nici nu l-a înduplecat să-si dea coasta, din care avea să se zidească Eva, ci lipsindu-l de simțire, i-a rapit madularul. Dar procedând la zidirea noului Adam, a instiintat-o mai înainte pe Fecioara și a așteptat credința și învoirea ei. A fost mai ușor pentru Apostoli să creadă că Hristos a înviat, de vreme ce L-au văzut înviat. A fost ușor pentru creștini să creadă în învierea lui Hristos, pentru că au avut marturia Apostolilor. Dar Maica Domnului, a crezut pe baza unei simple făgăduințe că se va petrece cu ea un fapt ce depășește legea firii. A crezut posibil, imposibilul. Și prin aceasta l-a făcut posibil, după cum sustine parintele Dumitru Staniloae. E o lege a firii să nu poată zămisi cele ce si-au ales viața fecioriei. De aceea Maica Domnului întreaba: "Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de barbat?". Insa, după ce ingerul îi comunica modul zămislirii minunate - "Duhul Sfânt se va cobori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbrî", Fecioara nu s-a mai îndoit de vestirea ingerului. În clipa în care declară că se încrede cu desăvârșire în minunea ce se va savăsi cu ea, Fiul lui Dumnezeu se și salasluieste în ea, zămislindu-Se Om. Nasterea lui Dumnezeu-Cuvântul ca om este o naștere unică, neavând nimic din nașterea celorlalți oameni. Nici nașterea Sa din Tatal, nici cea din Fecioara Maria, nu au avut ceva comun cu nașterea altcuiva. Nasterea Sa ca Om nu e o naștere din necesitatea firii, ci din bunavoirea lui Dumnezeu.

Despre înțrarea Domnului în Ierusalim

“Bucura-te foarte, fiica Sionului, propovăduiește, fiica Ierusalimului: iată, împăratul tău vine la tine drept și însuși mântuitor, blând și calare pe asin și pe mânz tânăr”

(Zah. 9, 9).

Acelasi popor, după patru zile, striga despre Cel pe care astăzi L-a numit împărat: "Rastigneste-L, rastigneste-L pe El; nu avem împărat, fără numai pe Cezarul" (Luca 23, 21; In.19, 15).Ce sa însemne intrarea Domnului în Ierusalim pe mânz neîmblânzit de asina? Acest fapt are, potrivit tâlcuirii Sfinților Părinți, un înțeles adânc, prorocesc. Atoatevazatorul nostru Domn vazuse deja venirea apostaziei de pe urma, de acum nestramutate, a iudeilor. El a prevestit aceasta apostazie încă din vremea când a fost data israilitenilor Legea în Sinai - a prevestit-o prin gura de Dumnezeu însuflatului Legiuitor. "Gresit-au", graieste Moise, ca despre un lucru deja savârșit, despre pacatul pe care aveau să-l savârșească iudeii împotriva Dumnezeu-Îmului, "nu sunt ai Lui fiii cei cu prihana: neam îndaratnic și razvratit, au acestea Domnului rasplatiti? Neam ce si-a pierdut sfatul este, și nu este întru dânsii stiinta, n-au gândit să înțeleagă. Din via Sodomei este via lor, și vita lor din Gomora". Dimpotriva: "Veseliti-va, ceruri, împreună cu El" - cu Fiul lui Dumnezeu - "și să se închine Lui toți îngerii lui Dumnezeu: veseliti-va, neamuri, cu poporul Lui, și sa se întareasca Lui toți fiii lui Dumnezeu" (Deut. 32, 5, 28, 32, 43).Intrarea în Ierusalim pe asin neînvătat la calarit este o repetare a prorociei lui Moise - repetare nu prin cuvinte, ci prin simboluri. Moise a prevestit că neamurile se vor veseli de Domnul, iar iudeii vor fi lepadati: aici, asinul neîmblânzit, "pe care nimeni din oameni niciodată n-a sezut", îi închipuie pe păgâni. Hainele Apostolilor sunt învătura lui Hristos, cea predanisita de ei neamurilor, și S-a asezat duhovnicește pe neamuri Domnul, făcându-Se Dumnezeu lor. El i-a adus în Ierusalim: în sânul Bisericii Sale, în vesnica, nefacuta de mână cetate a lui Dumnezeu, în cetatea mântuirii și fericirii. Iudeii lepadati erau de fata. Ei vesteau cu gura: "împăratul lui Israel", iar în sufletul, în Sinedriul lor, hotărâseră deja uciderea Mântuitorului. "Mânzul asinei" mai înseamna și altceva. Aceste cuvinte arata spre fiecare om mănânat de pofte dobitocesti, lipsit

de libertatea sa duhovniceasca, legat de împatimire si de obisnuinta vietii trupesti. Învatatura lui Hristos desface asinul de iesle, adica de împlinirea voii pacatoase si trupesti. După aceea, Apostolii aduc asinul la Hristos, își pun pe asin hainele: pe el Se asaza Domnul și savârșeste pe el intrarea în Ierusalim. Asta înseamna: după ce paraseste viata pacatoasa, omul este adus la Evanghelie și îmbrăcat, ca în niste haine apostolesti, în cea mai amanuntita si mai subtilă cunoastere a lui Hristos și a poruncilor Lui. Atunci Se asaza pe el Domnul, arătându-i-Se duhovnicește și salasluiind duhovnicește în el, precum a binevoit a făgaui: "Cela ce are poruncile Mele și le pazeste pe ele, acela este cel ce Ma iubeste: și cel ce Ma iubeste, iubit va fi de Tatal Meu. De Ma iubeste cineva, a grai El, cuvântul Meu va pazi; și Eu îl voi iubi pe el, și Ma voi arata lui; și Tatal Meu îl va iubi pe el, și la el vom veni, și locas la dânsul vom face" (Ioan 14, 21, 23). Venirea Domnului este însoțita de pacea mai presus de cuvânt și de înțelegere, de pacea harică, vrednica de Datorul ei, Care este Domnul. Aceasta pace nu suferă asemuire cu linistea firească a omului cazut, care poate simți liniste și multumire și în urma desfătării trupesti, care poate socoti drept liniste chiar nesimțirea sa, însăși moartea sa vesnică. Domnul Se asaza pe însusirile firești ale omului care s-a supus Lui, care si-a însusit învătura Lui cea atotsfântă, și îl aduce, sezând pe el, în cetatea duhovnicească a lui Dumnezeu, în cetatea pacii, în Ierusalimul al carui ziditor este Dumnezeu, nu omul. Sufletul care îl poarta pe Domnul este hiritisit de Sfântul Duh. Acesta îi da bucurie duhovnicească, nestricăcioasă, vesnică. "Bucura-te, și bucura-te foarte, fiica Sionului", fiica a Sfintei Biserici: fiindcă nu ești a altcuiva, decât numai a lui Dumnezeu. "Propovăduiește, fiica Ierusalimului! Iată, împăratul tău vine la tine drept și însuși mântuitor, blând și calare pe asin și pe mânz tânăr".Tu, simțind în tine pacea harică a lui Hristos și făcându-te fiica a acestei paci, te-ai înnoit cu tinerete

Sute de mii de musulmani din Africa vin la Hristos

Ideea că sute de mii de oameni au trecut de la islam la creștinism în Africa de Nord în câțiva ani este năucitoare. Moschei întregi din Africa Sub-sahariană au pus crucea pe clădiri. Jerry Trousdale, despre care am mai vorbit, spune în cartea sa *Miraculous Movements (Mișcări Miraculoase)*, care sunt rațiunile pentru care oamenii părăsesc credința de sute de ani a părinților lor și trec la credința în Iisus Hristos.

Trousdale vorbește despre evenimente fără precedent care se întâmplă în rândul populației musulmane:

- Multiple cazuri de moschei întregi care devin biserici
- Mii de oameni simpli ajung la realizări spirituale incredibile
- Zeci de mii de musulmani devin creștini și ajută la pătrunderea credinței în Hristos în rândul islamiciilor
- Grupări musulmane închise în care nimeni niciodată nu a mai fost creștin au acum mai mult de 50 de biserici, iar în unele cazuri 100 de biserici în decurs de 2 ani
- Șeici, imami și islamiști militanți sunt acum peste 20% din conducătorii religioși creștini în regiunile musulmane
- „Discipolii creștini se multiplică în progresie geometrică, parcă ar fi în Faptele Apostolilor”, a spus un misionar. Această lucrare nu se face cu bani sau promisiuni, ci este rodul lucrării lui Dumnezeu. Pentru a da doar un exemplu, Zamil (numit astfel din rațiuni de securitate) era un om de afaceri, musulman respectat și lider al moscheii sale. Într-o noapte, a visat că *Isa al Masih (Iisus Mesia)* i-a apărut în vis și a spus că El este *Lumina lumii*. Zamil s-a trezit orb. După ce a fost pe la toți specialiștii oftalmologi și i s-a pus diagnosticul orbire completă. A ajuns să vorbească cu niște creștini, care l-au dus la o slujbă creștină. Imediat după ce s-a aflat că este creștin, familia sa l-a repudiat și abandonat. Era orb, fără locuință și și-a pierdut toate proprietățile după ce a devenit creștin. Zamil a participat la *Discovery Bible Studies (Studiile Descoperiții Biblia)*. Voia să fie misionar creștin, dar nu i s-a permis, fiind orb. Într-o dimineață, Zamil s-a urcat într-un taxi și a mers la o comunitate musulmană apropiată. Acolo a vorbit tuturor despre iubirea lui Hristos pentru lume, despre Cruce și Înviere. Într-o lună a luat ființă o Biserică creștină, înființată de el. „Să ascuți un om de afaceri și cleric musulman care vorbește despre faptul că a fost orbit de către Lumina lumii, dar că L-a descoperit pe Dumnezeu, este fascinant. Este o minune pe care Dumnezeu a săvârșit-o cu acest om” spune Trousdale.

duhovniceasca si cunosti din cercare împăratia lui Hristos.În tine sunt de acum potolite patimile prin puterea harică a Calaretului care te cârmuiește: însusirile tale cele firești nu pot sa calce legile firii lor, nu pot sa treacă și sa se prefacă în patimi fara frâu! Luând de la Domnul toate gândurile, toate simtămintele, toată lucrarea ta, tu poti să ești îndatorată sa spui numele Domnului fratilor tai, în mijlocul bisericii sa-L lauzi pe Domnul (Ps. 21, 24). Tu, fiind nascuta de Sfântul Duh și fiica a Duhului, ești în stare sa vezi umbletul haric al împăratului tau, esti în stare sa vezi dreptatea împăratului tau.El este “blând și smerit cu inima” (Matei 11, 29), și “va îndrepta pe cei blânzi la judecata, învata-va pe cei blânzi caile Sale” (Ps. 24, 10).

Dumnezeul nostru este Duh, Duh neasemuit cu nici un duh zidit, la fel cum în toate celelalte privinte se deosebeste nesfârșit de toate fapturnile: sfintele duhuri zidite sunt scaunele si carele Lui.

El sade si umbla pe heruvimi; El sade si umbla pe acele fericite suflete omenesti care L-au supus Lui si I-au adus Lui ca ardere de tot însusirile lor firești. Pe aceste suflete umbla împăratul intrând în sfânta cetate a lui Dumnezeu și aducând în ea sufletele sfinte. “Osana întru cei de sus! Bine este cuvântat cel ce vine, împăratul lui Israel”. Amin.

Din nou am întârziat...

E perioada postului, perioada, când ar trebui să fim mai milostivi și mai darnici ca deobicei. E perioada, când durerea și greutățile aproapelui nu ar trebui să ne lase indiferenți...deși un creștin ar trebui să fie asemenea mereu.

Astăzi nu mai suntem obișnuiți cu mâncarea simplă de altă dată, de aceea și în Post adesea pentru mulți apare nedumerirea, ce alimente ar trebui să consumăm în această perioadă. Dar această „problemă” o rezolvă de minune rafturile magazinelor de azi. În fața magazinului, care îmi este în drum spre casă este destul de aglomerat. Tinerii se îmbulzesc și discută ceva la telefoanele, de care nu pot fi despărțiți oriunde ar fi. Un bețivan în fața ușii întinde mâna către mine, dar singur abea de stă în picioare.- În numele Domnului, ... s-a auzit în spatele meu, dar atât de jalnic, că a nu am putut să nu mă întorc. O răfală puternică de vânt abea de nu a dat-o jos de pe picioare pe o sărmană bătrânică. De la frig, e atât de înghețată, că abea se deslușește : «În numele Domnului...» . O bucurie pentru mine a fost să descopăr că buzunarele îmi sunt pline de mărunțiș. I le-am dat buniucui, la care m-a întrebă: - Dar aici e cam mult. - Deși de unde a luat-o, că cu adevărat erau doar niște bănuși. Și a mai adăugat abea deslușit: – Domnul să fie cu tine. Astăzi magazinele sunt asemănătoare cu niște muzee. De dorești, vei descoperi bunătăți mai nu din orice colț al lumii. E chiar înfricoșător să mergi printre rafturi. Oare prin ce am meritat toate aceste

bunătăți? Ce i-am făcut Domnului, că revărsă toate acestea către noi? Mulți sunt chemați la cină, dar puțini sunt aleși. Și unde sunt hainele noastre de nuntă, că am fost acceptați la ea ? Dulciuri, fructe exotice, vinuri...Toate acestea stau aici și te ademinesc, iar acolo îngheață o bătrânică. Totuși îi puteam da mai mult. Mai ales că este perioada postului și banii care îi mai cheltuiam pentru aceste plăceri expuse în magazine, macar acum ar trebui oferite celor, care nu au nimic.Totuși prea puțin i-am dat! Nu demult, am auzit o discuție, principalul subiect al cărei era, că nu este bine să ceri Domnului cele lumești: bani, haine și altele nimicuri.Dar trebuie de la Tatăl Ceresc să cerem darurile Sfântului Duh, iar în rest cum va fi voia Domnului... Și e ciudat atunci să vezi cum rugătorii creștini al acestor daruri prețioase, părăsesc palatul regal cu nimicuri de doi bani. Dar pentru acea bătrânică nici nu e ciudat și nici prea vesel. Nu are timp ea de comori.Eu mă adresez bunului Dumnezeu cu toate de ce am nevoie. Cum poate fi altfel – doar e Tatăl Nostru. Și în rugăciunea domnească Împărăția cerească e alături de pâinea cea de toate zilele. Dar ce ciudat e, de mulți ani nu sunt mari schimbări în viața mea. Dar uneori simt că mila Domnului e

prea mare față de mine, iar uneori nu am deloc bani. Dar cum nu ar fi, cum numai este cheltuit ultimul bănuț, Dumnezeu are grijă să-mi ofere posibilitatea de a-mi oferi alții. Nu contează câți, dar mereu după ei, se simte mâna Domnului. Și cât e de cald și bine în suflet.Numai să nu plece bătrânică.Doar nu trebuie nici ea să se dezămăgească în așteptarea pâinii, dacă și-a pus toată nădejdea în Hristos. Nu ar trebui. Deoarece fiecare care dispune de careva bani, trebuie să fie în măsura acestor bani un contabil darnic în numele lui Hristos. Ți-a dat ție Dumnezeu - cheltuie și tu, dar nu uita și de ceilalți copii ai lui Hristos.Mi-am procurat niște mere și alune, ca să-i înveslesc și pe cei de acasă și m-am grăbit către ieșire.Numai să nu plece bătrânică.Dar strada m-a întâmpinat deja pustie, iar bătrânică a plecat. Și o tristețe adâncă mi-a cuprins sufletul -din nou am întârziat! Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.

Blestemul copilului avortat

Unele femei nu-și mai revin niciodată în urma avortului

Când am aflat că sunt însărcinată eram în cel mai prost moment din viață: tocmai murise mama, aflasem că soțul meu mă înșela cu cea mai bună prietenă și voia să divorțăm, iar la serviciu nu-mi mergea prea bine.

Credeam că nu se poate mai rău, dar, în timp, aveam să aflu că niciodată nu poți să zici că ai atins pragul cel mai de jos al vieții. Am decis

că pentru momentul acela cea mai bună soluție este întreruperea sarcinii. Aveam doar 25 de ani, viața era înainte și aveau să mai fie și alți copii, cu siguranță. Mătușa cu care m-am sfătuit atunci m-a încurajat spunându-mi că ea are vreo trei avorturi la activ, în vremea comuniștilor când se făceau mai degrabă empiric și puteai oricând să mori din așa ceva. Am mers împreună la o clinică privată și totul s-a terminat în câteva ore.

Pentru un scurt moment, înainte de a fi băgată în sala de operații, am avut un gând fugar și o tresărire când s-a apropiat de mine o femeie în negru și mi-a zis că fac o prostie. M-am uitat la ea curioasă pentru că n-am înțeles de unde mă cunoaște și știe ce vreau să fac. În plus, nu vezi prea des persoane îndoliate într-o clinică unde majoritatea oamenilor sunt îmbrăcați în alb sau în culori deschise. Femeia nu era bătrână, ci mai degrabă între două vârste, avea fața blândă, dar niște ochi negri ca tăciunele din care ieșeau parcă flăcări. M-a privit intens și mi-a spus să nu fac prostia să scap de copil, că acest avort mă va bântui toată viața.

Mătușa mea a alungat-o spunându-i că nu e treaba ei să se bage în viețile oamenilor așa aiurea și m-a luat de mână ca să mă calmeze. Mi s-a părut straniu și trebuie să recunosc că m-a speriat un pic. Dar am mers mai departe.

Operația în sine a fost scurtă și dureroasă. Nici nu știu ce m-a durut mai tare, faptul că aruncam un copil făcut cu omul căruia îi jurasem iubire veșnică sau faptul că toate astea mi se întâmplau în același moment și simțeam că sunt cea mai ghinionistă ființă din lume.

După avort am avut ceva complicații câteva zile, temperatură mare și delir, dar obișnuită cu avorturile grele mătușa mea a stat lângă mine și a știut ce să-mi facă. În acele nopți și zile de convalescență zbucimată am visat pentru prima dată o fetiță buclălată și blondă precum tatăl ei, care alerga spre mine într-un parc, iar eu fugeam de ea. Mă tot striga: mami, mami, iar eu mă rușinam și mă făceam că n-o cunosc. Apoi fetița se transforma într-un monstru, un avorton de carne sângerândă care urla printr-o gură hidoasă spre mine că voi fi veșnic mama lui și că o mamă nu are cum să scape de copilul ei.

Mătușa mea a pus totul pe seama febrei și infecției pe care o făcusem după avort, dar că lucrurile se vor calma și o să uit totul. **N-am uitat, pentru că copilul avortat nu m-a lăsat niciun moment să uit.** Într-una din nopți, când deja mă simțeam mai bine și puteam să fac diferența între vis și realitate, am simțit cum ceva rece și umed mă atinge pe umăr. Când am deschis ochii am văzut lângă capul meu acel copil. Avea ochi albaștri deschiși și mă fixa cu privirea. Mănuța pe care o ținea pe umărul meu se lipise și simțeam prin cămașă umezeala sângelui de pe mâna aceea de carne moartă. Am tipat de groază și m-am ridicat în capul oaselor. Când am aprins lumina pe umărul meu era o urmă de sânge.

Mătușa mea s-a speriat și ea de un asemenea vis, deși îi spuneam clar că a fost cât se poate de real. Am mers împreună la o biserică și preotul mi-a citit niște dezlegări și mi-a dat câteva canoane de făcut ca să-mi ispășesc păcatul. Deși mi-a spus clar că după părerăa lui un astfel de păcat nu va fi niciodată ispășit. Le-am ținut pe toate și am încercat să mă rog și să țin posturi așa cum mi-a spus părintele. Visele au încetat o vreme. Iar eu mi-am reluat viața.

Apoi, când trecuse aproape un an de la asta și ziceam că lucrurile încep să se îndrepte, copilul avortat a apărut din nou în nopțile mele. Timp de o săptămână am urlat noapte de noapte sub privirle albastre și reci ale celuiui suflet neîmpăcat care ar fi trebuit să fie copilul meu. La final am rămas la fel de istovită ca în primul an, după avort.

De cinci ani de zile lucrurile se petrec întocmai, cu o precizie matematică. Copilul avortat îmi spune de fiecare dată că e aniversarea lui și că ar trebui să-i fac tort, să-l pregătesc pentru grădiniță și tot timpul îmi reproșează că nu-l iubesc, și că de fiecare dată mă uit cu silă la el. **Cum să fac altfel dacă nu pot să simt decât silă și groază la vederea unei bucăți de carne care-mi amintește în fiecare an în luna iunie de păcatul capital pe care l-am comis cândva? Acela de a-mi omori propriul copil.**

O mărturie reală a unei femei afectată de sindromul post-avort.

ale voastre, ale tuturor.Da, nu o face. **Nu o face fiindcă fiecare dintre noi are nevoie de aceste suferințe. Are nevoie ca să înțelegă ceva esențial în viață, să înțeleagă că nu ceea de ce credem noi e cel mai important . Și că în genere ceea ce avem sau după ce tânjim atât de mult e baza existenței noastre."Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!"** mai sunt unii dintre noi care repetă cuvintele dreptului Iov, dar oare și le simt la fel. Și dacă ne aducem aminte aceste cuvinte mai sunt precedate de altele de un sens nu mai puțin adânc Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în pământ.

POEZII CRESTINE ORTODOXE

O, OM! (Sfantul Ioan Iacob Hozevitul)

O,om, ce mari răspunderi ai de tot ce faci pe lume, de tot ce spui în scris sau grai, de pilda ce la alții dai, căci ea,mereu,spre iad sau rai pe mulți o să îndrume. Ce grijă trebuie să pui în viața ta toată, căci gândul care-l scrii sau spui

s-a dus...în veci nu-l mai aduni, și vei culege roada lui ori mort ,ori viu ,odată. Ai spus o vorbă,vorba ta, mergând din gură-n gură, va-nveseli sau va-ntrista, va curăți sau va întina, rodind sămânța pusă-n ea de dragoste sau ură.

Scrii un cuvânt...cuvântul scris e-un leac sau o otravă, tu vei muri,dar tot ce-ai scris rămâne-n urmă drum deschis spre moarte sau spre paradis, spre ocară sau slavă. Ai spus un cântec,versul său, rămâne după tine îndemn spre bine sau spre rău,

spre curăție sau desfrâu, lăsând în inimi rodul său de har sau de rușine. Arăți o cale,calea ta în urma ta nu pierе, e cale bună sau e rea, va prăbuși sau va-nălța, vor merge suflete pe ea spre cer sau spre durere.

Trăiești o viață...viața ta e una,numai una, oricum ar fi tu uita cum ți-o trăiești vei câștiga ori fericire pe vecie ori chin pe totdeauna. O,om! ce mari răspunderi ai, tu vei pleca din lume, dar ce ai spus prin scris sau grai

sau lași prin pilda care-o dai pe mulți,spre iad sau rai mereu o să-i îndrume. Deci nu uita!..Fi credincios cu grijă și cu teamă să lași în urmă luminos, un semn,un gând,un drum frumos, căci pentru toate neîndoios, odată vei da seamă

CREDINTA MEA

Credinta mea? Nimic de n-as avea, Iisuse Sfinte, sa raman cu Tine, Ruina de as fi, intre ruine Sa ma cuprinda doar iubirea Ta - Fara nimic, nadejde sau speranta,

Doar Tie, Doamne Sfinte, sa ma darui, In Viata Ta cea sfanta sa ma narui, Chiar daca sunt o pacatoasa zdreanta - Flamand si gol, impuns de tot si toate, Din Evanghelia Ta sa tot citesc,

Aievea-n gand mereu sa te-ntalnesc, Si-n Duhul Sfant, sa nu te pot socoate Atat de bun, in tainul ingeresc - Mortii sa las doar post si rugaciune, Biserica, si blande fapte bune,

Din Sufletu-Ti, cu dragoste, sa rup Cuvintele-Ti, eterna Lor minune, Sa fiu in trupul Tau, mai micul trup Pe care-l chemi Iisus - Iisus, Stapane... Doamne-Ajuta!

Soțul meu nu merge la Biserică...

Cât este de frumos să ai o familie unită prin credință. O familie baza și temelia căreia e Hristos. Duminicile să nu mergi la biserică doar cu copiii, dar să simți că e cu adevărat o duminică în familie. Adică una care începe întotdeauna cu Sfânta și dumnezeiasca Liturghie și continuie cu familia reunită la masă, iar apoi cu careva activități din această zi. Dar realitatea nu e chiar acea, pe care ne-am dori-o. Și atunci din dorința de a fi "pe plac lui Dumnezeu", dar de fapt, dintr-o râvnă nu prea chibzuită, încercăm să ne forțăm partenerul de viață către acest pas – de a merge la biserică, de a posti, de a respecta careva sărbători. Și cel mai des ajungem la un rezultat diametral opus de cel așteptat, cel de alături, nu doar că nu vrea să ne urmeze pe această cale, dar și nici nu prea înțelege de ce ar trebui s-o facă. Căci să împui cuiva cu forța să simtă și să iubească ceva neclar pentru el, nu prea e posibil. Și atunci ar trebui să abandonăm, să ne îngrijim doar de propriul suflet și atât?

Desigur că aceasta nu ar fi o cale la care ne chemă Hristos. Orice ne-am dori să facem, ar trebui s-o facem cu Hristos. Cu credința și încrederea deplină că Dumnezeu poate face orice și-l poate schimba pe oricine. Doar că nu prin aceste căi pe care mergem noi. Și de fapt oare Dumnezeu nu-l iubește deasemenea și pe cel care nu are această simțire și chemare, sau nu o are pentru moment, căci mai mare bucurie se face în Cer pentru un păcătos care se întoarce, decât pentru 99 de drepti.

În încercarea aceasta de a-l schimba pe aproapele nostru prin forțare nu este nici un pic de smerenie, iar acolo unde nu e smerenie nu e nici harul Duhului Sfânt. Probabil de atât și nu numai că nu se schimbă situația din familie, dar și se înrăutățește. Dacă meditam mai bine toate aceste încercări de a face parcă un bine, ne aduc la contrariul, pierdem și noi puținul pe care ne pare care că l-am dobândit. Și dacă mai adăugăm că ne împătimim tot mai mult de judecarea aproapelui, de părerea de sine și mândria, care ne arată că uite eu sunt mai deosebit, eu și la Biserică nu lipsesc și mă rog și...Dar oare așa ne cere Dumnezeu să fim.Și atunci când e prea multă forțare deobicei apare și rezistența. Dacă îl întrebăm pe cineva "Când ai fost ultima dată la slujbă, dar când te-ai mărturist ultima dată" credeți că el imediat se va căi și alerga s-o facă? Noi de parcă o facem cu intenție bună, dar nicidecum și cu un rezultat la care ne așteptăm. Desigur că e foarte bine să știm să răspundem celui de alături sau chiar oricui de ce nu e corect să "crezi în Dumnezeu în suflet" fără a participa la slujbele și Tainele Bisericii. Dar fără a ne arăta superioaritatea sau a-l face să regretе că în genere a început discuția dată.Dacă am avea dragoste adevărată față de soț, soție, dar și oricine căruia am vrea să-i arătăm calea adevărului, nu am face-o prin încercarea de a-l schimba pe el, dar prin încercarea de a ne schimba pe noi.

Să presupunem că nu suntem novicei pe calea credinței și câte puțin nu doar "mergem la biserică" dar și avansăm în smerenie, dragoste, credință. Cu timpul vor apărea schimbări în toată comportarea noastră, privirea va lici ca o lumină de dragoste, vocea va fi blândă, vor dispărea veșnicile nemulțumiri și reproșuri pentru apropiati.

Astfel neapărat și cei apăsoriați vor simți aceste schimbări. Oare cu timpul nu-și vor pune întrebarea (poate nu toți, dar și asta mult depinde de noi): "Ce este în credința acesta că poate să-l facă pe om atât de nemaipomenit. Aș vrea să văd și eu în ce constă Învățătura lui Hristos!"

Da, desigur că sună mai mult a fantezie. Dar nu e chiar așa. Dacă am vrea noi cu adevărat să urmăm calea lui Hristos, ne-ar ajuta și El neapărat. Și atunci

Îmi doresc, ceea ce dorești, Tu, Doamne, pentru mine...

Momente din viață, când ți se pare că ești încercat la maxim de Dumnezeu, că este peste puterile tale să treci de toate câte s-au abătut peste tine, **că crucea ta este imposibilă de dus**, că nu mai ai nici o putere pentru a continua se întâmplă în viața fiecăruia dintre noi.

Situații, când pare că uite, până aici, că mai departe nu poate să fie mai greu, că nu poate Dumnezeu să mă „încerce” la nesfârșit, că trebuie și mie să-i dea careva bucurii, căci nu poate viața mea să fie doar o luptă continuie, fiindcă... fiindcă nu vreau să sufăr, vreau să fiu fericit, nu vreau necazuri, desigur și cu conștientizarea existenței veșnicei...dar nu vreau să o primesc prin nefericirea pământească...

Faptul că poate aceste nenorociri, greutăți, ispite sunt plata ca să putem să ne curățim sufletul, să înțelegem că nimic din această viață nu ne va aduce fericirea veșnică puținii vor să accepte. Și că mereu există voia Domnului care a făcut să trecem peste toate acestea, chiar dacă viața pare insuportabilă și nu vezi nici o lumină, când ți se pare că acest „negru” din ea nu va mai dispărea nicicând.

Mulți caută în aceste cazuri salvarea în careva rugăciuni miraculoase, în căutarea unui sfânt anume care i-ar izbăvi de aceste greutăți. Da, există rugăciuni speciale, acatiste care pot fi citite pentru mijlocirea a unui sfânt anume față de Dumnezeu. Dar oare e acesta scopul lor adevărat.

Oare acesta e rostul rugăciunii pentru sufletul îndurerat? De ce atunci când suntem în cea mai grea suferință nu ne aducem aminte de **cuvintele Mântuitorului că nici un fir din părul capului vostru nu va cădea fără știrea lui Dumnezeu**. De ce nu încercăm cu adevărat să ne întoarcem la Dumnezeu și să-l cerem milă și ajutor? Nu milă și ajutor ca să ne ocolească necazurile...dar să fie Domnul Dumnezeuul nostru, acela care ne va purta pe propriile brațe peste ele.

E greu. Există un acel moment când nu mai poți... Că poate mâne nu-ți mai poți plăti chiria, că dacă nu-ți găsești serviciu în timpul apropiat atunci..., că durerea celui care e lângă tine te înăbușă și nu știi cum să-l mai ajuți. Și că mai există alții implicați, care depind de reușita sau nereușita ta. Care te privesc și în ochisorii lor se citește întrebarea: „Ai reușit, acum totul va fi mult mai bine?”Nu o să descoper nimic din ceea ce nu cunoaște fiecare dintre noi. Ce nu poate face Dumnezeu? Care minune nu este posibilă pentru el ? Oare nu poate el într-o secundă să oprească toate suferințele ale mele, să mă ia în brațe și să mă ducă la Tatăl meu?

nu ar fi nimic imposibil. Desigur că e o calea grea, dar **cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.**

Deci cât de mult n-am vrea să schimbăm pe cineva, dar cu atât mai mult să aducem pe cineva la credință, trebuie noi să fim trăitorii acestei credințe. Prin toate, și în primul rând prin împlinirea Cuvântului lui Hristos – al Evangheliei. Putem să o citim și o recitim, să-i cunoaștem numeroase versete pe de rost, dar asta puțin ne apropie și de trăirea ei. Și dacă nu facem noi la ceea ce chemăm, atunci de ce să credem că brusc va vrea să o facă altcineva. Noi să fim lumina vie a credinței și atunci neapărat o vor vedea și alții și vor tinde către ea.

Desigur că la moment e doar o relatare despre cum ar trebui să fie și nicidecum experiența pe care am parcurs-o pentru a aduce pe cineva la adevăr. Dar știu exact că atunci când încep a crede prea multe despre "credința" mea, desupra faptul că macar puțin am avansat mai mult decât aproapele meu și sunt "mai bună" ca el, atunci foarte ușor mă prăbușesc și îmi dau seama despre cine sunt cu adevărat. Sunt dureroase aceste căderi. Dar probabil fără ele nicidecum n-aș înțelege că pentru Dumnezeu toți suntem la fel de iubiți. Și cel de alături adesea îmi este superior, chiar și dacă la moment nu are credință.

Și dacă îmi doresc foarte mult ca soțul meu să "mai meragă vreedată la biserică" nu la insitența mea, sau chiar și din dragoste pentru mine (dar ideal din dragoste pentru Dumnezeu), ar trebui să-l ajut să vadă cum e cu adevărat un Creștin Ortodox, dar nu unul care îl forțează zilnic către această cale.

Și ca să poți aduce pe cineva la credință, trebuie singur să ai una adevărată. Singuri credem puțin, dar ne dorim ca de la credința noastră se aprindă alții. **Dar doar anume așa și trebuie să fie – să se aprindă....**

Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.

Dar cât de mult ne-am ușura situația, dacă atunci când ne e greu, când nu vedem nici o soluție, nici o izbăvire, când lacrimile suferinței de parcă ne despart de tot restul Universului am cădea în genunchi, am uita de orice dorință, de orice suferință și i-am cere Domnului „Doamne, știi că mereu uit de tine și mă conduc doar după dorințele mele. Știi că mi-aș dori să nu mai sufăr, să duc o existență mai decentă, să am... Dar toate acestea sunt niște nimicuri.Îmi doresc Doamne, aceea ce îți dorești tu Doamne pentru mine, de e suferință, să fie suferință, de e boală să fie boală. Una îndrăznesc să-ți cer. Doamne, dă-mi putere să le pot îndura pe toate, să nu mă împotrivesc voii tale, să o primesc și să o îndeplinesc ca pe cel mai mare și de preț dar."Și această smerenie, această neîmpotrivire Domnului, această uitare de acel sine, care adesea ne duce tot mai departe de calea adevărului, va aduce o mult mai mare izbăvire decât orice miracol pe care l-am căuta.Dumnezeu ne așteaptă pe fiecare. Ne așteaptă în orice moment, mereu, oricând. Ne așteaptă și cea mai mică pocăință și „alergare” la El. Ca să ne șteargă lacrimile suferinței și să ne sprijine în continuare pe calea vieții. Ne oferă sfintele Taine ale Spovedaniei și Împărțășaniei, care nu numai ne dau șansa la o nouă viață, una curată și frumoasă, dar una în reuniune cu El. Unde deja vom avea o altă viață. În care deja nicidecum nu vom mai fi singuri.***Nu te teme, că Eu sunt cu tine, nu privi cu îngrijorare, că Eu sunt Dumnezeuul tău.***

